

כדי לא להפסיד את המלחמה עם האמריקאים.

אנשים

כשנשאל השבוע שר החוץ אבא אבן אם יש חילוקי דעות בינו לבין ראש הממשלה גולדה מאיר, השיב: „זוהי רכילות עיתונאית, נרגנות ופיתפופתי ביצים שהדמוקרטיה סובלת אותם, אבל אני מקווה שהציבור יתעלה מעליהם.“

מוכר מועצת קריית שמונה, אברהם אלוני, פנה לשר הביטחון משה דיין והתלונן בפניו על בעיית המיקל טים, תגובתו הקצרה של דיין: „תפנה לגולדה.“

סיפור נוסף הקשור בקריית שמונה: מבקר ההסתדרות אלוף (מיל.) יוסף אבידר, הופיע בערב ראיונות בקריית שמונה, ובין שאר דבריו, ניסה לעודד את תושבי המקום: „חבריה, זה לא כליכך נורא לגור מול עמדות הקטיושות. ב-1948 גרתי בירושלים מול

לוקידר

מזכירתה של ראש הממשלה גולדה מאיר, קשורה בסיפור המתהלך בירושלים. הסיפור אומר כי משרד החוץ למד לקח מפרשת אשת נשיא גאבון, שהביאה לניחוק ה-יחסים בין שתי המדינות מפני שגולדה ביטלה מסיבת תה לכבוד אשת הנשיא. לפי הסיפור ביקרה בארץ, אחרי המיקרה, מישלחת של נשים מחוצלארץ, וברגע האחרון התברר לגולדה כי אין לה זמן לקבל את המישלחת. מה עשו? לקחו את מוכרי רתה, לוקידר, והושיבו איתם על כיסאה של גולדה ואמרו למישלחת כי זו גולדה.

קני הירי של עמדות הליגיון. אתם רואים, הצלחנו להתגבר עליהם.“

איך הגיע ד"ר מייכאל בר-יוזף לכתובת הספר המרת-גל היהודי של היטלר (העולם הזה 1711)? בפעם הראשונה הוא שמע על המרגל במסיבה פרטית אצל ידידים, מפי אחד האורחים. הוא החליט לחקור את הפרשה ואחרי חודשים ארוכים הוא הגיע לפולד-ארנסט פאקנהיים, המרגל, שסיפר לו את השתלשלות העניינים. דבר נוסף אותו סיפר פאקנהיים לבריוזף: במשפט שערכו לו הבריטים בארץ, אחרי שתפסו אותו, הוא טען כי הוא יהודי. לא האמינו לו, עד שסניגורו הביא אשה תושבת פתח-תקוה, שהעידה כי היא מכירה אותו וכי הוא יהודי. בזכות העדות הוא ניצל ממות. בריוזף החליט ליש אצלה את העדה. חודשי חיפושים לא עזרו. „עד שאש-תי אמרה לי: חפש בספר הטלפונים הישתי ומצאתי. התקשרתי למספר ונתנה לי בתה של העדה שסיפרה כי האמא שלה כבר נפטרה.“

עמק פרי והביאה הפתאומית

בשבוע שעבר שלח קריין הרדיו רפי אונגר אתו לי החלמה לכתב הצבאי של הטלוויזיה, רון בריישי, שניפצע בפעולה נגד סוריה: „לרון, המחלים איפה, ממה שחטף אישם ושארונם עדיין ממתין לגאולה.“

מוכר המימרת הצעיר רה של מפא"י, עוזי ברעם, שהיה מועמד מספר 63 של המערך לכנסת ולא הצליח להיבחר, יצא השבוע בשל-י

לוחמים קשוחים אלה, בקסדות פלדה ואפודות-מגן משוריינות, אינם אנשי מילואים וגם לא מפקדים בכירים. האנשים בפוזה הקרבית אינם אלא גרשום שוקן (58) עורך „הארץ“ (משמאל) ומרדכי (מוריק) גראלי (48) מעורכי „דבר“ שלבשו שוריון במיסגרת סיור שנערך לעורכי העיתונות העברית במעוז התעלה.

חות לארצות-הברית, מטעם משרד-העבודה, כדי להחזיר סטודנטים ישראלים יורדים לארץ. לפני שנסע ערך מסיבה, אליה הזמין את אלה שהיו לפניו ברשימה לכנסת ונבחרו. חלק מהם אפילו באו. היו שם יו"ר הנהלת הקואליציה ח"כ משה ברעם, שהוא גם אביו של עוזי, ח"כ ישראל ישעיהו וח"כ ישראל קרגמן שסיפר לברעם הבן כי זה לא כליכך נורא לא להיות ח"כ.

יודע שהממונה החדש על הטלוויזיה, נקדימון רוגל, אינו רק קנאי לסדר, אלא גם חובב מושבע של דיאגרמות וסטטיסטיקות. במסדרונות הטלוויזיה מספרים עליו את ההלצה הבאה: באחד הלילות חזר רוגל הביתה בשעה שתיים אחר הצהר. אשתו רוצה לדעת היכן היה, מסביר רוגל: „יש לנו מזכירה חדשה. או הקדשתה קצת זמן כדי להסביר לה את העניינים. מכיוון שאיחרנו, לקח

השידור הסבו את תשומת ליבו של עמק למשמעות המילה. אך אחד הקריינים הוסיף כי טעותו של עמק אינה נוראה כליכך, כיוון שבסוף זה משתחה.“

אותו קרגמן הוא גם יו"ר ועדת הכספים של הכנסת. הוא גם לא כליכך אוהב את ח"כ לשעבר שולמית אהרני. זאת אולי הסיבה שהוא קיצץ את תקציב המועצה הציבורית לצרכנות שאלוני עמדה בראשה ושכתוצאה מכך התפטרה ממנה.

לפני חודשיים, כאשר יצא דידי מנוסי מהארץ, הכריז: „אני חושש שאפסיד את המלחמה עם הרוסים.“ כשחזר ידיו השבוע לארץ ממסעו ב-אפריקה ובארצות-הברית, הכריז: „הגעתי בזמן כדי לא להפסיד את המלחמה עם האמריקאים.“

קריין אחר של הטלוויזיה, עמק פרי, מתרגש כנראה עדיין מתפקידו. זה מס' ביר את הודעתו על שובם של גיורא שפיגל ומרדכי (מופלדה) שפיגל לארץ וכי אחת מנשותיהם התעלפה מהביאה הפתאומית. לאחר

תי אותה לארוחת-ערב, ואחר-כך הזמנתי אותה למשקה. בסוף הזמינה אותי לבקרה בדירתה, וכך עבר הזמן. על כך משיכה אשתו בזרוע: „שקרן! אתה בטח עבדת על דיאגרמה חודשה!“

בתוכנית חיה של רדיו לוקסמבורג, נשאל הברון אד"ר מרנד דה-הירוטשילד אם הוא אוהב את המשטרה. מבלי להסס ענה: „כן!“ מדוע? „מפני שהמשטרה שומרת על הרכוש הפרטי.“ אך בהמשך השיחה גילה כי בכל פעם שהוא יכול, הוא עובר על המהירות המותרת וחונה במקום אסור. „האם אינך פוחד?“ שאל המראיין. השיב נכדו של הנדיב הידוע ומיליונר בזכות עצמו: „כן. אני לא אוהב להוציא כסף סתם ככה וביחוד לא על רפורטזים...“

בערב ראיונות - שנערך בביקעה בפני חיילים, בהנחייתו של העיתונאי אריה אבנר, הופיע שוער נבחרת ישראל לשעבר, יעקב חודרוב: „על השאלה אם מוטלה שפיגלר עושה מעשה נכון כזה שהוא עובר לשחק בקבוצה בחוצלארץ, השיב חודרוב: „מה יש, לרופא ידוע, למדען מצליח, לפרופסור באוניברסיטה אסור לעבוד בחו"ל ולעשות כסף?“ לשאלה נוספת, אמנם קצת באיחור: „האם הגיע לקבוצת הפועל חולון, שהוא מאמנה, לעלות לליגה הלאומית, אחרי שניצחה את מכבי רמת-עמידר, ענה חודרוב: „לא הגיע. רמת-עמידר היתה יותר טובה ממנה!“

לכתב עתיים בשכם חביב עיפא, יש נפש פיר. סיה. הוא כתב שיר אהבה לווטה, בו מתוארים עיניה הנוצצות של האהובה, עורה הצח וכן הלאה. אבל מה עושה גיור רלז? אישנו של חביב לקחה את חולצתו לכביסה, ובין שאר

הניירות שהוציאה מהכיס, מצאה גם את השיר. היא התמלאה זעם, ובמשך שלושה ימים הפסיקה לדבר עם בעלה, בלי לומר מדוע. כל נסיונותיו של חביב לברר מדוע, עלו בתוהו. האשה שותקת ומגישה אוכל קר. רק משעברו שלושת הימים הסכימה, עם דמעות בעיניים, לומר את הסיבה. עיסא פרץ בצחוק: „השיר הרי מוקדש לרייכה“, אמר, בהתכוונתו ל-חן בת חמשת החודשים.

דני פנקס, מנהל ענייני ההסברה של מחלקת הקליטה של הסוכנות בני-יורק, גילה מה שלא גילו אנשי הסוכנות משך 20 שנה - שלידי בית הסוכנות בני-יורק ניצב בית-העיוורים של ניו-יורק. הוא נכנס לבניין, שאל את העיוורים אם ב-20 השנים האחרונות נכנס אליהם מישהו מהבית השכן. כשענה בשלילה אסף את העיוורים, הירצה בפניהם במשך שעתיים על ישראל.

המחזמר שיער ממשיך להיות עדיין בכותרות. לא תמיד בגלל השחקנים. אבל תמיד בגלל העירום. השבוע, למשל, התפרץ אדם ערום ככיום היוולדו דרך הסדרנים, עבר את כל האולם ועלה לבמה, כשאחרי הסדרנים והמפיק י-ישראל אורגד ורדימון. על הבמה הם הצליחו להשתלט על האיש ולהעבירו למשטרה ש-עצרה את החוצפן. מעניין ש-לקהל זה נראה חלק מההצגה.

פסוק השבוע

מוכר ההסתדרות יצחק בן-אהרון בישיבת חירום על שביטת האחיות. „חטאי הממשלה ידועים. יש לה חטא נוסף שגם משאומתן זה לא התנהל כראוי. יש לה גם חטא על משאומתן על שלום שלא התנהל.“

Table with columns: שם, שחיה חופשית, לימוד חופשי, סגלים, סקווש, התעלות חופשית, מכוניות, סניס, נוצית, סולחן, אהב. Rows list names like צימרמן צבי, שושנה ארבל-אלמוזלינו, יהודה שערי, אורי אבנרי, שלום כהן, מרדכי זר, נדעון האונר, בנימין הלוי, מאיר וולנר, ד"ר אלימלך רימלס, אברהם כשרמן, אברהם זילברברג, עוזי פינפמן, חיים עורפנו, צבי גרשוני, גד יעקבי, דוד קורו, בן-ציון חלפון, מרדכי בן-פורת, אברהם כץ, דר' ארי אנקוריון, יעקב נחשתו, מרדכי ביבי, טובה סנהדראי, שמואל פ. תמיר, שלמה לורינץ, ד"ר צבי דינשטיין, דב מילמן, חיים לנדא, חנניק סובי, יוסף תמיר, שלמה יעקב גרוס, מאיר אביזור, and a final row with numbers 8, 3, 8, 9, 3, 7, 14, 24.

במשך יומיים השבוע התמקמה ד"ר נירה חנה, הרופאה הפיזיולוגית של „מכון וינגייט“, במרפאה של בניין הכנסת בירושלים. משימתה: לבדוק את 34 הח"כים שהביעו את נכונותם להשתתף בתוכנית הפעילות הספורטיבית המיוחדת שהוכנה בשבילם על-ידי האוניברסיטה העברית. הרופאה הביאה ציוד משוכלל, הושיבה כל ח"כ על אופני-התעמלות, הורתה להם „לנסוע במקום“ במשך דקות, כדי לקבוע את יכולתם למאמץ גופני. מי הם הח"כים, ובאילו ענפי ספורט ביקשו להתעסק? ראה טבלה.